

Küçük Tırmaşık Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tırnaşık Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Kadim ormanın kalbinde, ağaçların yüksek ve sessiz durduğu yerde, küçük bir tırmaşık kuşu yaşırdı. Tüyleri kahverengi ve beyaz benekliydi, uzun ince gagası küçük bir kanca gibi aşağı kıvrılırdı. Her sabah yaşlı meşelerin pürüzlü kabuğuna tırmanır, dengesini sağlamak için sert kuyruğunu gövdeye yaslardı. Gövdesinde, bulabileceği her hazine için hazır, küçük hasır bir çanta taşırdı.

Güneşli bir gün, bir altın parıltısı tırmaşık kuşunun gözüne çarptı. Minik bir altın tepelik yanına süzülüp kondu, zeytin yeşili tüyleri ışıpta parlıyordu. Başının üstünde küçük bir taç gibi parlak altın bir şerit vardı. 'Merhaba!' diye cıvıladı. 'Ben Goldie. Birlikte keşfe çıkmak ister misin?' Tırmaşık kuşu başını salladı ve hemen iyi arkadaş oldular.

Goldie ormanın en küçük kuşuydu; yuvarlak bir gövdesi, hızlı ve titrek kanatları vardı. Şans getirsin diye bir bacağına bağlanmış küçük kırmızı bir meyve taşırdı. Birlikte mükemmel bir takım oluşturuyorlardı: tırnaşık kuşu gövdeleri tırmanırken Goldie dallara göz atıyordu. Günlerini tohum arayarak ve ağaçların arasından süzülen güneş ışığında hikâyeler paylaşarak geçiriyorlardı.

Esintili bir öğleden sonra, ormanın hiç gitmedikleri bir bölümünü keşfederken olağandışı bir şey buldular. Küçük, boş bir yuva dalından düşüp yerde yatıyordu. 'Olamaz!' diye cıvıladı Goldie. 'Birinin yuvası kaybolmuş!' Tırmaşık kuşu yuvayı dikkatle inceledi. 'Sahibini bulmalıyız,' dedi. 'Ama orman büyük, ağaçlar da uzun.'

İki arkadaş kadim ağaçlara baktı. Gövdeleri geniş ve pürüzlüydü, dalları gökyüzüne uzanıyordu. 'Doğru yuvayı nasıl bulacağız?' diye merak etti Goldie. Tırmaşık kuşu onun kanadını usulca okşadı. 'Birlikte çalışacağız,' dedi. 'Sen dalları kontrol et, ben gövdeleri tırmanayım. Birlikte çalışmak büyük işleri mümkün kılar.'

Böylece aramaya başladılar. Tırmaşık kuşu ilk büyük meşeye tırmandı, narin pembemsi ayakları kabuğa sıkıca tutundu. Her çatlağa ve deliğe baktı. Goldie onun üstünde daldan dala uçtu, yuvarlak siyah gözleri bir yuva izi arıyordu. 'Bir şey var mı?' diye seslendi. 'Henüz yok!' diye cıvıladı Goldie. 'Ama pes etmeyeceğiz!'

Bütün sabah aradılar. Tırmaşık kuşu giderek daha yükseğe tırmandı, uzun kıvrık gagası ipucu bulmak için kabuğu yokladı. Goldie yaprakların arasından hızla geçti, hızlı kanatları küçük bir motor gibi vızıldadı. 'Bir yuva görüyorum!' diye birden bağırdı. Ama yakından bakınca yuvanın eski ve terk edilmiş olduğunu gördüler. 'Endişelenme,' dedi Goldie. 'Doğru olanı bulacağız.'

Bir sonraki ağaca geçtiler; dev kollar gibi dalları olan kocaman bir karaağaçtı. Tırmaşık kuşu tırmanmaya başladı, sert kuyruğunu destek için gövdeye yasladı. Goldie en yüksek dallara uçtu, altın tacı parlıyordu. 'Burada bir yuva daha var!' diye seslendi. Ama o yuva uykulu bir baykuşundu. 'Sizi uyandırdığım için özür dilerim!' diye fısıldadı Goldie ve parmak uçlarında uzaklaştılar.

Güneş batmaya başladı ve orman sessizleşti. Küçük tırnaşık kuşunun ayakları yorulmuştu, Goldie'nin kanatları ağırlaşmıştı. 'Belki biraz dinlenmeliyiz,' dedi. Tam o sırada tırnaşık kuşu hafif bir cıvıltı duydu. 'Dinle!' dedi. 'Biri yardım çağırıyor.' Sesi takip ederek uzun, kadim bir çama gittiler.

Çamın gövdesi kalın, yapışkan reçineyle kaplıydı, dalları ise dolaşık ve sıkı. 'Ben oraya tırmanamam,' dedi tırmaşık kuşu. 'Ben de o dalların arasından uçamam,' dedi Goldie. Birbirlerine baktılar ve gülümsediler. 'Birlikte mi?' diye sordu Goldie. 'Birlikte,' diye onayladı tırmaşık kuşu. Olabildiğince yükseğe tırmandı ve gagasını alçak bir dala uzattı; Goldie de onun gagasından bir sonraki dala uçtu.

Adım adım çam ağacına tırmandılar. Goldie bir dala uçup 'Bu taraftan!' diye sesleniyordu. Sonra tırmaşık kuşu onun sesini rehber alarak yanına tırmanıyordu. Sonunda, tepeye yakın bir yerde, bir çatalın içine gizlenmiş küçük, sıcacık bir yuva buldular. İçinde açlıktan cıvıldaayan üç minik, kayıp yavru vardı. 'Onları bulduk!' diye sevindi Goldie.

Ama yuvayı eve nasıl götüreceklerdi? Tırmaşık kuşunun bir fikri vardı. Yuvayı gagasıyla usulca aldı ve gövdeden aşağı tırmanmaya başladı. Goldie önden uçup en güvenli yolu gösteriyordu. 'Biraz sola! Şu düğüme dikkat et!' diye cıvıldıyordu. Yavaşça ve dikkatle aşağı indiler, yuva güvende tutuluyordu. Yavrular cıvıdamayı bırakıp birbirine sokuldu.

Aşağıda anne kuş, endişeyle çılgına dönmüş bir halde bekliyordu. Yavrularını görünce sevinçle şarkı söyledi. 'Teşekkürler, küçük dostlar!' dedi. 'Küçüksünüz ama güçlüsünüz!' Tırmaşık kuşu ve Goldie utangaçça kızardı. Bunu birlikte başarmışlardı. Anne kuş ödül olarak onları bir meyve çalılığına götürdü ve yıldızlar çıkana kadar tatlı meyvelerle ziyafet çektiler.

O günden sonra tırnaşık kuşu ve Goldie, ormanda her sorunu çözebilen takım olarak tanındılar. Kadim ağaçları keşfetmeye ve her zaman başkalarına yardım etmeye devam ettiler. Biri 'Yardım etmek için çok küçüksünüz' dediğinde, gülümseyip 'Küçük dostlar birlikte çalışınca büyük işler yapabilir' derlerdi.

Küçük tırnaşık kuşu ve neşeli altın tepelik en iyi arkadaş olarak kaldılar. Ne kadar küçük olursan ol, dostluğun ve birlikte çalışmanın her zorluğu aşabileceğini öğrendiler. Her akşam, güneş kadim ağaçların üzerinde batarken, bir dalda yan yana oturup yıldızların belirişini izler, birbirlerine ve birlikte başarabildikleri büyük işlere minnettar olurlardı.

Böylece, kadim ormanın kalbinde, küçük tırnaşık kuşu ve neşeli altın tepelik mutlu mesut yaşadılar, her zaman yeni bir maceraya hazırdılar. Birbirleri olduğu sürece hiçbir ağacın çok yüksek, hiçbir yuvanın çok kayıp, hiçbir sorunun çok büyük olmadığını biliyorlardı. Çünkü gerçek dostlar yan yana çalışınca her şeyi başarabilir.